

UW KONINKRIJK KWAM

Verbaast het je dat een zeventigjarige kerkganger nog nooit naar Lourdes is geweest? Niet door onwil. Gewoon omdat zich nog nooit de gelegenheid daartoe had voorgedaan. Maar intussen wel andere bedevaartsplaatsen. In Kortrijk was er een lieve dame die haar gewonnen Lourdesbeurs wilde wegschenken. Ze was er al dikwijls geweest en wou anderen de kans geven. De beurs ging dan naar een psychiatrische patiënte die ik, als haar voorlopig bewindvoerder, kon begeleiden. Zondag 16 juli, 8 uur achterkant station. De bus brengt ons naar Tourcoing waar de hst (is dat niet de tgv?) klaarstond.

Dankzij de vele helpers

Vanaf het begin was het overduidelijk: een hele groep fantastische, onmisbare medewerkers: organisatoren, priesters, verpleegsters, zusters, brancardiers, begeleiders, helpende handen overall, ook om vele hulpbehoevenden tot aan de aangeduide wagon en in hun 'zetel' in eerste klas te helpen. Ook Katherine Stubbe was er met acolieten bij om te helpen. En hoofdbrancardier, Jozef Cornette, die al veertig jaar die dienst verleende. Stel je voor: van tevoren moet er al heel wat vanuit het bisdom geregeld zijn. Ook doodeenvoudige kleine dingen: de kaartjes met je naam, je wagon, je zitplaats zodat je die vooraf aan je koffers of de rolstoel kunt bevestigen. Op de aangeduide plaats in de trein alweer een papier met je naam. Je kunt niet missen. Het gaat allemaal heel vlot: 270 bedevaarders vanuit Brugge, Oost-Vlaanderen, Antwerpen en Limburg. Maar dat zijn niet de enigen in die hogesnelheidstrein. 9.45 uur: de trein vertrekt en zal er een zevental uurtjes over doen. Maar er wordt voor koffie gezorgd en tussendoor zijn er de gebeden die ook alweer in een foldertje vooraf werden voorbereid. En je hebt je picknick mee. Rond 19 uur aankomst in Lourdes.

Lourdes

Ook dan kunnen we rekenen op alle hulp: er staan bussen klaar die ons ofwel naar een hotel of naar het speciale verblijf (accueil) voor de zieken of hulpbehoevenden brengen. Er is nog het avondeten. Na die dagreis eerder vroeg tussen de lakens. 's Anderendaags is er een eerste eucharistie, de openingsviering, voorzien met o.a. onze bisschop Lode Aerts en de voorzitter van Vlaanderens Bedevaarten, pastoor Marc Messiaen. De verschillende groepen worden voorgesteld.

Wat staat er nog zoal op het programma van die vier volle dagen in Lourdes?

De passage door de grot, een kruisweg, een boeteviering, de groepsfoto, de lichtprocessie, een internationale eucharistieviering, een sacramentsviering, een slotmoment met kaarsen, ...

Jubilo en Kijolo

De jeugd van tegenwoordig! Wat deed het onnoemelijk deugd om de jeugd en jongvolwassenen al die dagen aan het werk te zien. Helpend met de glimlach, overtuigend meezingend en meevierend. Alle bewondering! Met de alleszeggende namen: Jubilo (jongeren uit Brugge in Lourdes) en Kijolo (kinderen, jongeren, Lourdes). We hadden gekozen voor de unieke uitbeelding van de kruisweg door Jubilo. Prachtig! Allesomvattend. De woorden. De uitbeelding. Ook op het canvas van de veertien staties door hen beschilderd. Een intens moment. Hier telt enkel: proficiat! Een getuigenis van een diep geloof.

Lode Aerts + bisschop

Dinsdagnamiddag was er een bezoek aan het dorpje Bartrès gepland waar Bernardette een tijdje verbleef. Eerst kort na haar geboorte met haar voedstermoeder en later om daar te helpen de schapen te weiden. En op woensdag, in de voormiddag, vond de internationale eucharistieviering plaats met talrijke priesters, bisschoppen. De voorganger: onze bisschop

Lode Aerts. Zou het kunnen dat zijn familienaam voor een update van zijn titel zorgde? Hij werd door de Franse en de Engelse hoogwaardigheidsbekleders aangekondigd als aarts + bisschop, dus aartsbisschop. Ja, Lode Aerts + bisschop. Hij deed het perfect. Niet enkel de eucharistie met duizenden in de ondergrondse basiliek maar ook zijn van pas komende talenkennis: Italiaans, Frans en uiteraard Nederlands. Talrijke priesters, bisschoppen en onnoemelijk veel gelovigen, mooie gezangen met een prachtig koor. Aandoenlijk. Die massale religieuze vieringen en bijeenkomsten – die wel eens in vraag worden gesteld – geven ons anderzijds het gevoel en de overtuiging dat we er niet alleen voor staan en dat er gelukkig nog veel geloofsgenoten zijn. Dat we elkaar steunen en aanmoedigen.

Kaarsen

Als je met zoveel bedevaarders uit Vlaanderen samenkomt, dan kun je wel denken dat iedereen voor zijn eigen familie en voor zoveel andere aanvragers, kaarsen wil laten branden. De organisatie stelde voor om dat praktisch te regelen: iedereen kon een vrije bijdrage doen en daarmee werden dan heel grote kaarsen tot bij de grot gebracht: vooraf kon iedereen met een stift zijn intenties erop schrijven. Het resultaat: tien dikke kaarsen van twee meter die processiegewijs naar de grot werden gebracht en daarna werden aangestoken in een aparte ruimte wat verderop. Ongetwijfeld branden die dezer dagen nog.

Terug naar Kortrijk

Na dagen met bekljvende eucharistie- en andere vieringen was onze conclusie: wat een genade hebben we daar ontvangen! Heer, uw koninkrijk kwam daar: liefde overal, glimlachende gelovigen in totale dienstbaarheid, talloze gebeden. Ook lekker eten en absoluut voldoende, gewoonweg alle voorzieningen. In de wagons waren er zitplaatsen in beide richtingen. Mijn zus en ik startten rugwaarts. Niet geklaagd: we dachten al aan de compensatie bij de terugreis.

Joepie! Maar ... ook de terugtrein had zich gekeerd en dus ... Als je van Lourdes naar Kortrijk terugreist, kom je door de Pauvlakte waar zich Béarne bevindt. Aan welke ons bekende saus doet dat je denken?

Onze oprechte dank gaat naar alle helpers, op welk vlak dan ook. In het bijzonder naar Marie-Jeanne met haar ploeg!

